

Sygn. akt IV KK 530/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2023r.

sprawy **P. G.**

skazanego za czyn z art. 177§2 k.k. przy zastosowaniu art. 178§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 lipca 2022r., sygn. akt VI Ka

330/22, zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w

Katowicach z dnia 24 listopada 2021r., sygn. akt III K 134/20

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Pierwszy z zarzutów kasacji dotyczy rażącego naruszenia przez Sąd Odwoławczy przepisów prawa procesowego, tj. obrazy art. 433§1 i 2 k.p.k. w związku z art. 201 k.p.k., polegającego na nierzetelnej ocenie zarzutów i wniosków z nimi związanych podniesionych w apelacji, odnoszących się do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz jego niekompletności, a w konsekwencji naruszenie art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz art. 4 k.p.k. poprzez

niezbadanie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co skutkować mogło błędami w ustaleniach faktycznych w kwestii sprawstwa oskarżonego.

W uzasadnieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, po przedstawieniu okoliczności kwestionowanych przez obronę w dopuszczonym dowodzie w postaci opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, skarżący wskazał, że Sąd Odwoławczy, uznając za zbędną dodatkową opinię biegłego tej specjalności, nie uzupełniając materiału dowodowego, naruszył standardy postępowania, a mianowicie art. 5§2 k.p.k. oraz (odmiennie, niż w zarzucie) art. 2§1 k.p.k., bowiem w sprawie istniał szereg wątpliwości, wynikających z wad opinii powołanego biegłego, których rozwianie za pomocą przeprowadzenia określonych dowodów, niewątpliwie mogło przesądzić o odpowiedzialności skazanego za spowodowanie wypadku.

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu II instancji prowadzi jednak do wniosku, że zarzut ten jest bezpodstawny.

Sąd Odwoławczy w pierwszej kolejności zasadnie wskazał, że art. 5§2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.

Zastrzeżenia obrony dotyczące sporządzonej w sprawie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych zostały uwzględnione przez oba Sądy rozstrzygające w sprawie w ten sposób, że Sąd I instancji dopuścił opinię uzupełniającą, celem rozwiania ewentualnych wątpliwości, zaś Sąd Odwoławczy rozpoznał zarzuty stawiane przez obronę w tej przestrzeni (str. 4 uzasadnienia orzeczenia) oraz wypowiedział się co do wniosku o powołanie kolejnego biegłego, który miałby udzielić odpowiedzi na pytania sformułowane w zwyczajnym środku odwoławczym (m.in. str. 5-7 uzasadnienia orzeczenia).

W pisemnych motywach orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał przyczyny, dla których uznał opinię biegłego za pełną i rzetelną. Podał także, dlaczego opinia ta w jego ocenie może stanowić podstawę czynienia ustaleń faktycznych i dlaczego zastrzeżenia obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie. Analiza treści apelacji i motywów pisemnych orzeczenia Sądu II instancji pozwalają stwierdzić, że Sąd ten odniósł się do sformułowanych zarzutów apelacyjnych w sposób rzetelny

i wyczerpujący. Sąd ten nie dopuścił się zatem obrazy art. 433§2 k.p.k. To samo należy uznać jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. Na str. 4 uzasadnienia orzeczenia wyjaśnił on, kiedy może dojść do obrazy tego przepisu. Uznanie przez Sąd opinii za pełną, jasną, wyczerpującą oraz prawidłową pod kątem logicznym, metodologicznym i merytorycznym, oraz szerokie uzasadnienie takiego stanowiska, skutkuje uznaniem, że brak jest podstaw do uznania naruszenia przez ten Sąd wskazanego przepisu.

Z kolei art. 2§1 k.p.k. czy art. 4 k.p.k. nie mogą stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tych przepisach sformułowano generalne zasady rządzące procesem karnym, które znajdują następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasad generalnych.

Należy zauważyć, że w toku rozprawy w dniu 22 lipca 2022r. (k. 360 i nast.) Sąd Okręgowy pozostawił wniosek obrońcy bez rozpoznania z uwagi na oparcie go na tożsamych podstawach faktycznych, co wniosek złożony w toku postępowania przed Sądem I instancji. Takie działanie Sądu było zgodne z dyspozycją art. 368§2 k.p.k. W tym zakresie nie może być mowy o naruszeniu art. 410 k.p.k., jak wskazał w 2. zarzucie kasacji skarżący. Przepis ten stanowi, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nie ma on w tym wypadku zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II Instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

W niniejszym postępowaniu nie można również mówić o rażącym naruszeniu art. 433§1 i 2 k.p.k., które miałyby polegać na nieuwzględnieniu zarzutu niezastosowania przez Sąd I instancji instytucji z art. 60 k.k. Sąd Okręgowy szeroko omówił postawiony w tym zakresie zarzut apelacji i przyczyny dla których nie podzielił ocen obrony. Samo „niezastosowanie” określonej instytucji prawa materialnego przez Sąd, mimo twierdzeń obrony, że zostały spełnione wszystkie przesłanki określone w stosownym przepisie, nie stanowi uchybienia, o ile zastosowanie tej instytucji, przy spełnieniu danych kryteriów, nie jest obligatoryjne i o ile Sąd należycie uzasadni zajęte stanowisko. Zastosowanie art. 60§2 k.k. ma charakter fakultatywny, zaś w niniejszej sprawie Sąd Odwoławczy należycie i w

sposób wyczerpujący omówił przyczyny, dla których nie uznał za zasadne skorzystanie przez skazanego z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności należy uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.